

Αστυνομικό μυθιστόρημα

ΣΤΟ
ΠΙΣΩ
ΚΑΘΙΣΜΑ
ΕΥΤΥΧΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΙΚΑΡΟΣ

ΣΤΟ ΠΙΣΩ ΚΑΘΙΣΜΑ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΣΤΟ ΠΙΣΩ ΚΑΘΙΣΜΑ

αστυνομικό μυθιστόρημα

ΙΚΑΡΟΣ

*Στη Μαίρη και τον Γιώργο-Μάρκο
που μου έμαθαν τις πρώτες μου λέξεις.*

1.

Το βράδυ του πρώτου φόνου

Το τηλεφώνημα στη συνεργατική εφημερίδα *Επικαιρότητα* ήταν σύντομο. Η βραχνή γυναικεία φωνή ενημέρωσε τον νυσταγμένο δημοσιογράφο της νυχτερινής βάρδιας για τη δολοφονία στο υπόγειο του Θεάτρου της Πλάκας. Ο νεαρός δημοσιογράφος δεν πρόφτασε να ρωτήσει τίποτα. Το μόνο που σημείωσε εις τριπλούν ήταν ότι ο νεκρός υπήρξε *ένα κάθαρμα, ένα κάθαρμα, ένα κάθαρμα*, συνοψίζοντας το φτωχό λεξιλόγιο της φωνής, στην άλλη άκρη της γραμμής, στο επαναληπτικό μήνυμα που προωθήθηκε άμεσα στην Υποδιεύθυνση Δίωξης Εγκλημαμάτων κατά της Ζωής.

Το κάθαρμα είχε πράγματι εγκαταλείψει τα εγκόσμια στο σημείο που υπέδειξε η φωνή. Το σώμα του κειτόταν στο πάτωμα, δίπλα σε μια καρέκλα, στο καμαρίνι πίσω από την κεντρική σκηνή του θεάτρου. Το λευκό του πουκάμισο ήταν γεμάτο αίματα στην αριστερή πλευρά. Το κεφάλι του πολτοποιημένο, γερμένο στο πλάι, ακουμπούσε στο πόδι

της καρέκλας. Το βαθύ κόκκινο του ξεραμένου αίματος στα αναστατωμένα μαλλιά του αναμειγνυόταν με την ασημί απόχρωση κάποιου χρωμοσαμπουάν. Τα μαλλιά του ήταν πιο πυκνά απ' όσο θα περίμενε κανείς για την ηλικία του. Επρόκειτο αναμφίβολα για ένα τυχερό κάθαρμα που δεν έχασε τα μαλλιά του στο διάβα της ζωής.

Στο σκονισμένο πάτωμα, δίπλα του, βρισκόταν ένα χειρόγραφο, ίσως το τελευταίο θεατρικό έργο που κέρδισε το ενδιαφέρον του, με τον τίτλο *Ανθρώπινη ζωή*, του Λεονίντ Αντρέγεφ. Λίγο πιο πέρα, γυάλιζε μια πένα, μια ακριβή χρυσή πένα με την οποία κράτησε ίσως τις τελευταίες σημειώσεις του στο χειρόγραφο της μετάφρασης. Θα υπέθετε κανείς ότι ο δολοφόνος εξοργίστηκε με τις παρατηρήσεις του και του επιτέθηκε γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο. Κάπως έτσι ολοκληρώθηκε η *Ανθρώπινη ζωή* για τον σκηνοθέτη, με μια πτώση κι ένα βαθύ ράγισμα στον μεγάλο καθρέφτη που ισορροπούσε ακόμη στο κέντρο του τοίχου πίσω του.

Το θέατρο βρισκόταν σ' ένα στενό δρομάκι της Πλάκας και στην είσοδό του υπήρχε μια μικρή αυλή που έκλεινε με μια βαριά σιδερένια πόρτα. Το πεζοδρόμιο, μπροστά, ήταν τόσο στενό που ανάγκαζε τους πεζούς να περπατούν στον εξίσου στενό δρόμο. Οι ξηλωμένοι καθρέφτες των αυτοκινήτων, στην αριστερή πλευρά του δρόμου, μαρτυρούσαν τις αποτυχημένες προσπάθειες των διερχόμενων αυτοκινήτων να αποφύγουν το αναπόφευκτο. Ήθελε θάρρος να κινείται κανείς σε αυτό το στενό είτε ως πεζός είτε ως οδηγός. Τα φυτά στη μικρή αυλή της εισόδου έμεναν αφρόντιστα, σημάδι της γενικότερης εγκατάλειψης του θεάτρου. Οι άντρες της

Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών βρίσκονταν ήδη στο υπόγειο του θεάτρου, ενώ ο ιατροδικαστής είχε ειδοποιηθεί και ήταν καθ' οδόν. Θα έφτανε όπως πάντα τελευταίος, λες και περίμενε να στηθεί το σκηνικό της υποδοχής του.

Το τηλεφώνημα από τον δημοσιογράφο είχε γίνει μία ώρα νωρίτερα. Ο Χάρης Κόκκινος, Τμηματάρχης του Πρώτου Τμήματος της Υποδιεύθυνσης Εγκλημάτων κατά της Ζωής, έφτασε στο υπόγειο πριν από τον ιατροδικαστή. Το δεξί του χέρι, ο Αναπληρωτής Τμηματάρχης Γιάννης Ζώης ήταν αυτός που τον ειδοποίησε και ο πρώτος που μπήκε στο θέατρο μαζί με τον Ηρακλή Χρηστίδη, έναν νεαρό Υπαστυνόμο Β', που δεν γελούσε ποτέ. Ο Χάρης ήταν πεισμένος ότι ο νεαρός συνάδελφός τους δεν είχε συναισθήματα. Δεν τον είχε δει ποτέ να κατσουφιάζει, να εκπλήσσεται, να χαμογελάει ή έστω να κάνει μια γκριμάτσα. Αντιθέτως, ο Ζώης υποστήριζε ότι η απουσία έκφρασης ήταν μια μορφή άμυνας. Ακόμη και μπροστά στο πιο αποκρουστικό θέαμα ο Χρηστίδης παρέμενε ατάραχος. Ο νεαρός δεν είχε ούτε μία ρυτίδα, ένα μικρό αυλάκι που να φανερώνει ότι κάποτε είχε νιώσει έντονα συναισθήματα, όμως παρά τα δυσμενή σχόλια του προϊσταμένου του, ο Ζώης τον έπαιρνε μαζί του όλο και πιο συχνά στις υποθέσεις που αναλάμβανε. Ένιωθε δεν ένιωθε, ήταν συστηματικός και ψυχραιμος.

Μόλις μπήκαν, ο Χρηστίδης έσπρωξε τη μισάνοιχτη πόρτα που οδηγούσε στο καμαρίνι. *Εδώ είναι*, φώναξε μόλις αντίκρισε τον νεκρό σκηνοθέτη και ο Ζώης κατάλαβε ότι τους περίμενε πολλή δουλειά τις επόμενες μέρες. Οι άνδρες του Αστυνομικού Τμήματος Ακροπόλεως που τους συνόδευαν

απέκλεισαν βιαστικά την είσοδο του θεάτρου πριν αρχίσουν να μαζεύονται οι γείτονες. Το τσουχτερό κρύο κρατούσε προς το παρόν μακριά τους περιέργους.

Ο Δεκέμβρης είχε μπει με άγριες διαθέσεις. Τον ουρανό κάλυπταν συμπαγή κόκκινα σύννεφα που σχημάτιζαν ένα παχύ προειδοποιητικό στρώμα, σημάδι επικείμενης κακοκαιρίας. Οι κάτοικοι της πόλης στοιχημάτιζαν ότι στην Πάρνηθα χόνιζε ήδη. Ένα τέτοιο κρύο βράδυ το κέντρο άδειαζε νωρίς και ο Δήμος έβγαζε ανακοινώσεις ότι οι θερμαινόμενοι χώροι φιλοξενίας για τους άστεγους θα παρέμεναν ανοιχτοί όλη την εβδομάδα. Το σενάριο που ήθελε τις νιφάδες του χιονιού να κατεβαίνουν μέχρι την αυλή αυτού του μικρού θεάτρου στην Πλάκα, έμοιαζε όλο και πιο πιθανό όσο περνούσε η ώρα. Είχε τρία χρόνια να χιονίσει στο κέντρο και ήταν καιρός οι κάτοικοι της πόλης να δουν λίγο χιόνι στο μπαλκόνι τους.

Τα περισσότερα φώτα του θεάτρου ήταν αναμμένα και οι άντρες του Εγκληματολογικού φορούσαν τα γάντια και τις στολές τους πιάνοντας δουλειά, αδιαφορώντας για το ποιος θα πλήρωνε τις κιλοβατώρες που ξοδεύονταν απερίσκεπτα. Ο Ζώης και ο Χρηστίδης έκοβαν βόλτες στην κεντρική αίθουσα. Όταν έφτασε ο Χάρης τον χαιρέτησαν με ένα νεύμα, υποδεικνύοντας ταυτόχρονα πού βρισκόταν ο νεκρός σκηνοθέτης.

Μπήκε στο καμαρίνι ξεφυσώντας και άρχισε να παρατηρεί τα φθαρμένα έπιπλα, τις κάρτες στον ραγισμένο καθρέφτη, τις φωτογραφίες από παραστάσεις, το παλιό σεπαρέ στη γωνία του δωματίου, ένα αρχαίο ραδιοκασετόφωνο, σκονισμένες κασέτες, την ντουλάπα με τα φανταχτερά

κουστούμια και τις περούκες, το βρώμικο χαλί, έναν μικρό καναπέ κι ένα τραπεζάκι γεμάτο με μπουκάλια ούiski και τζιν. Τέσσερα καθαρά άδεια ποτήρια ήταν στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο, δίπλα στη συλλογή των ποτών. Το κάθαρμα δεν είχε πιει. Όχι, τουλάχιστον, όσο βρισκόταν στο καμαρίνι. Υπήρχε μία πόρτα που οδηγούσε στον διάδρομο πίσω από τη σκηνή και μια μικρότερη που οδηγούσε στην τουαλέτα. Ο καθρέφτης πάνω από τον νιπτήρα ήταν πιτσιλισμένος από σταγόνες νερού. Κάποιος έπλυνε τα χέρια του πιο πριν, αλλά η πετσέτα στο πλάι του καθρέφτη κρεμόταν στεγνή. Μπορεί ο δολοφόνος να ξεπλύθηκε πριν φύγει. Τα χέρια του θα ήταν γεμάτα αίματα. Ίσως και τα ρούχα του. Αν δεν φορούσε γάντια όταν άνοιξε τη βρύση, πιθανόν να είχε αφήσει κάποιο αποτύπωμα. Ο χώρος ήταν παγωμένος.

Ο δημοσιογράφος που ειδοποίησε την αστυνομία έφτασε στην ανοιχτή σιδερένια εξώπορτα πριν από το πρώτο περιπολικό, αλλά δεν τόλμησε να μπει στην αυλή. Εδώ και μια ώρα στεκόταν στο ίδιο σημείο, στριμωγμένος στο στενό πεζοδρόμιο, χωρίς να μπορεί να αποφασίσει με ποιον έπρεπε να μιλήσει. Οι αστυνομικοί τον προσπερνούσαν, δίχως να του δίνουν σημασία. Όταν κάποια στιγμή τον ρώτησαν τι περίμενε, τους ενημέρωσε ότι ήταν ο δημοσιογράφος που τους ειδοποίησε, για να εισπράξει την ανάληψη απάντησης ότι θα έπρεπε να συνεχίσει να περιμένει στο κρύο, μέχρι να τον φωνάξουν. Ο τόπος του εγκλήματος είχε πλέον αποκλειστεί. Καθώς ήταν ελαφρά ντυμένος, σκεφτόταν ότι όσο περισσότερο έμεινε έξω στο κρύο, τόσο μεγαλύτερη πιθανότητα είχε να αρρωστήσει. Παρ' όλα αυτά δεν κούνησε

ρούπι. Κάθε τόσο έτριβε τα χέρια και το πρόσωπό του για να ζεσταθεί, αλλά τίποτε δεν ήταν αρκετό. Έτρεμε από το κρύο και το άγχος.

Όταν έφτασε, επικρατούσε ησυχία στη γειτονιά. Ο δρόμος ήταν άδειος και οι γείτονες κοιμόντουσαν μακάριοι. Δεν ήξερε τι ρεπορτάζ έπρεπε να κάνει. Δεν υπήρχε ψυχή γύρω ούτε κάποιο σημάδι που να μαρτυρούσε ότι πριν από λίγο κάποιος φονιάς είχε διαβεί το σοκάκι. Στάθηκε μπροστά στη σιδερένια εξώπορτα και παρατήρησε όσα μπορούσε να δει. Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη και ο χώρος υποφωτισμένος. Η λάμπα στο βάθος μαρτυρούσε ότι κάποιος βρισκόταν στο πίσω μέρος του θεάτρου. Σκέφτηκε να τρέξει, να χωθεί στο υπόγειο πριν να φτάσουν οι αστυνομικοί, αλλά δέιλιασε. Τα πράγματα δεν ήταν όπως στις ταινίες. Όχι, δεν επρόκειτο για ταινία δράσης κι αυτός δεν ήταν ο γενναίος δημοσιογράφος που θα ξεκινούσε την καριέρα του με μια μεγάλη επιτυχία αυτό το παγωμένο βράδυ. Ήταν ένα απλό μέλος μιας συνεργατικής εφημερίδας, της πρώτης που κυκλοφόρησε μετά την οικονομική κρίση που χτύπησε τον εκδοτικό κόσμο της χώρας και βύθισε τις αμοιβές των εργαζομένων στα ΜΜΕ. Πληρωνόταν με ψίχουλα και μία στο τόσο, για να να ρισκάρει τρυπώνοντας εκεί που δεν τον έσπερναν. Ήταν ήδη αρκετό που ξεσηκώθηκε από το σπίτι του στο Περιστέρι και οδήγησε το μηχανάκι του μέχρι την Πλάκα μέσα στο φοβόκρυο.

Η βάρδια έβγαине πλέον από το διαμέρισμά του. Καθισμένος στον μικρό καναπέ του σαλονιού του, κουκουλωμένος κάτω από μια φθαρμένη μάλλινη κουβέρτα, κληρονομιά κάποιας

γιαγιάς, περίμενε κάτι να συμβεί. Φώτα και θέρμανση θα στοίχιζαν στα γραφεία της εφημερίδας περισσότερα από τον μισθό του. Για να βγαίνει η δουλειά αρκούσε η προώθηση των κλήσεων από το τηλεφωνικό κέντρο της εφημερίδας στο σταθερό του σπιτιού του, μαζί με ένα πρόγραμμα που εγκατέστησε στον υπολογιστή για ν' ακούει τις συχνότητες της αστυνομίας και της πυροσβεστικής.

Ο Χάρης γνώριζε το όνομα του νεκρού σκηνοθέτη. Το διάβασε, καθώς έμπαινε, στη μαρκίζα του θεάτρου και θυμήθηκε ότι τον είχε δει μια δυο φορές στην τηλεόραση. Παρ' όλα αυτά φόρεσε γάντια για να ψάξει το παλτό και τον μικρό δερμάτινο χαρτοφύλακα που βρίσκονταν στο καμαρίνι και προφανώς ήταν του θύματος. Γνώριζε ότι στη δουλειά του ήταν σημαντικό να ελέγχει ακόμη και τα προφανή, τις λεπτομέρειες. Η ταυτότητα, με μια παμπάλαιη φωτογραφία του καθάρματος, βρέθηκε στο μαύρο δερμάτινο πορτοφόλι του σε μια εσωτερική θήκη του χαρτοφύλακα. Το όνομα ήταν μια παραλλαγή του ονόματος στη μαρκίζα. Αρίστος Δόξας, εβδομήντα ετών, ένα και εβδομήντα πέντε, γαλάζια μάτια, κάτοικος Αθηνών. Η ταυτότητα είχε εκδοθεί από το Αστυνομικό Τμήμα Ακροπόλεως τριάντα χρόνια πριν κι έγραφε Αρίστος Δόξας, εξού και το καλλιτεχνικό 'Αρις με ιώτα και όχι με ήτα στη μαρκίζα. Η διεύθυνση κατοικίας του ήταν ίδια με τη διεύθυνση του θεάτρου. Όποιος τον δολοφόνησε αποφάσισε να το κάνει στον χώρο που του ήταν περισσότερο οικείος από οποιονδήποτε άλλον. Ο Χάρης αναρωτιόταν αρκετές φορές αν θα προτιμούσε κάποιος να τον σκοτώσει στο σπίτι του ή στον δρόμο, σε ένα άσχετο μέρος. Κατέληγε

πάντα ότι δεν ήθελε να δολοφονηθεί στο σπίτι του, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί έθετε στον εαυτό του αυτό το ερώτημα και γιατί το επαναλάμβανε τώρα, καθώς προσπαθούσε να ερμηνεύσει την έκφραση στη φωτογραφία του νεαρού που υπήρξε κάποτε ο νεκρός σκηνοθέτης. Δεν παρατήρησε κάτι ιδιαίτερο, μόνο ένα ανοιχτόχρωμο βλέμμα εστιασμένο στον φακό κι ένα αμήχανο μειδίαμα, κοινό στις περισσότερες φωτογραφίες ταυτότητας.

Συνέχισε την έρευνα έξω από το καμαρίνι μαζί με τον Ζώη και τον ανέκφραστο Χρηστίδη που παρέμενε αμίλητος. Στην πόρτα που οδηγούσε στον ακάλυπτο και στην κεντρική ξύλινη είσοδο του θεάτρου δεν υπήρχαν σημάδια παραβίασης. Το ίδιο στα παντζούρια και στα παράθυρα. Το συμπέρασμα ήταν ότι ο Άρις Δόξας είτε άνοιξε την πόρτα στον δολοφόνο του είτε ξέχασε την εξώπορτα ανοιχτή, οπότε ο δολοφόνος είδε φως και μπήκε. Τα υπόλοιπα αντικείμενα, πέρα από την αναστάτωση που επικρατούσε στο καμαρίνι, έδειχναν να είναι στη θέση τους, εκτός κι αν ο δολοφόνος αφαίρεσε κάτι που δεν μπορούσαν να φανταστούν. Αν είχε μπει από την κεντρική είσοδο του θεάτρου, θα πρέπει να είχε αφήσει ίχνη στο φθαρμένο κόκκινο χαλί της εισόδου το οποίο εξέταζαν τώρα προσεκτικά οι άνδρες των Εγκληματολογικών Ερευνών. Ο εξοπλισμός τους ανανεωνόταν με ταχείς ρυθμούς. Μια μικρή ευέλικτη λευκή συσκευή συγκέντρωνε υλικό από το χαλί. Ο Χάρης δεν μπορούσε να μη σκεφτεί την αδικία. Η Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών ήταν ένα από τα ελάχιστα τμήματα της αστυνομίας που οι εργαζόμενοί τους είχαν καινούργια γραφεία και τη χαρά να παραλαμβάνουν κάθε

τόσο και νέο εξοπλισμό. Οι υπόλοιποι ήταν αναγκασμένοι να χρησιμοποιούν ακόμη μηχανήματα δεκαετίας ή εικοσαετίας. Ειδικά, ο υπολογιστής στο γραφείο του, αυτό το μπρίκι, όπως το αποκαλούσε η δεύτερη στενότερη συνεργάτιδά του η Λίνα Λιάρου, θα μπορούσε να αποτελεί ένα μνημείο της περιστολής των δαπανών που μάστιζε το ευρύτερο δημόσιο. Η Λίνα τώρα κοιμόταν ήσυχη, αλλά το πρωί που θα ενημερωνόταν για την υπόθεση, δεν θα ήταν καθόλου χαρούμενη που θα έπρεπε να καθίσει σε αυτό το μπρίκι για να αναζητήσει στο διαδίκτυο πληροφορίες για τον σκηνοθέτη. Ο Χάρης ποντάριζε στο γεγονός ότι ήταν θεατρόφιλη και ότι ίσως αυτός ήταν ένας λόγος για να μετριαστεί η γκρίνια της και η υπόθεση να κεντρίσει κάπως το ενδιαφέρον της.

Η συλλογή των δαχτυλικών αποτυπωμάτων άρχιζε τη στιγμή που ο Χάρης εξέταζε τα σκουπίδια στον χώρο που ήταν διαμορφωμένος ως αυτοσχέδιο κουζίνακι. Στα τρία ντουλάπια βρήκε μερικά βρώμικα πανιά, καφέ, ζάχαρη, ένα μπρίκι, μια δεκάδα φθαρμένα ποτήρια και κούπες. Στο μικρό ψυγείο υπήρχαν μόνο τρία πλαστικά μπουκάλια παγωμένο νερό. Ήταν φανερό ότι η κουζίνα είχε μέρες να χρησιμοποιηθεί. Δεν υπήρχαν άπλυτα, ο νεροχύτης ήταν στεγνός, η σακούλα των σκουπιδιών περιείχε μόνο μερικές χαρτοπετσέτες. Για μια στιγμή, όταν είδε τη διεύθυνση στην ταυτότητα, του πέρασε από το μυαλό ότι ο σκηνοθέτης ζούσε μέσα στο θέατρο, αλλά η κατάσταση της κουζίνας τον έπεισε ότι το διαμέρισμά του θα πρέπει να ήταν κάπου αλλού, ίσως σε κάποιον όροφο λίγο παραπάνω, στην ίδια πολυκατοικία που στέγαζε και το θέατρο.

Παρά τη βρώμα και τη σκόνη που κάλυπτε τα πάντα, γενικά επικρατούσε τάξη. Ο Ζώης τον ενημέρωσε ότι τους τελευταίους μήνες δεν είχε ανέβει κάποια παράσταση στο θέατρο και ότι τα ονόματα στη μαρκίζα είχαν ξεμείνει από την τελευταία παράσταση της περσινής σεζόν, τον *Τρελό του Τζουρντέν*, κάποιου Μπουλγκάκοφ, που φυσικά αγνοούσαν και οι δύο. Ο Χάρης αναρωτήθηκε αν ο τρελός του Τζουρντέν ή κάποιος άλλος τρελός είχε επισκεφθεί τον σκηνοθέτη με σκοπό να τον σκοτώσει ή αν απλά του ήρθε να τον σκοτώσει όταν βρέθηκαν ξαφνικά αντιμέτωποι στο καμαρίνι. Στην αρχή κάθε υπόθεσης τον απασχολούσε πάντα η πιθανότητα του ξαφνικού, του αναίτιου φόνου που συμβαίνει έτσι από το πουθενά, που σχεδιάζεται και πραγματοποιείται μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, όπως σχεδιάζεται και προσφέρεται ένα φιλί, μια αγκαλιά ή ένα χαστούκι, μόνο που σε αυτή την περίπτωση προσφέρεται μια μαχαιριά ή ένα μοιραίο σπρώξιμο. *Πόσο πιθανό είναι να δολοφονήσεις κάποιον, αντί να τον φιλήσεις;* αναρωτήθηκε, παρόλο που γνώριζε ότι δεν υπήρχε εύκολη απάντηση σε τέτοιο φιλοσοφικό ερώτημα.

Περιπλανήθηκε για λίγο μόνος στη μεγάλη αίθουσα, ανάμεσα στα φθαρμένα βελούδινα καθίσματα, χωρίς να παρατηρήσει κάτι ασυνήθιστο. Στη συνέχεια, ανέβηκε στη σκηνή και ζήτησε να του ανάψουν τους προβολείς. Η σκηνή ήταν άδεια και το ξαφνικό φως τον τύφλωσε. Προσπάθησε να σκεφτεί πότε ήταν η τελευταία φορά που πήγε στο θέατρο και ποια παράσταση είχε δει. Ήταν αδύνατον να θυμηθεί. Πρέπει να είχαν περάσει αρκετά χρόνια και αποφάσισε να μην τα μετρήσει. Στην πόλη υπήρχαν πολλές σκηνές.

Τώρα θα έμενε μία λιγότερη. Θα ήταν αισθητή, άραγε, η διαφορά στα καλλιτεχνικά δρώμενα; Υπήρχε κάποιος κληρονόμος που θα συνέχιζε το έργο του; Οι ερωτήσεις χόρευαν στο μυαλό του. Ένιωθε πως έπρεπε να βάλει μια τάξη στη σκέψη του, να συγκεντρωθεί. Όσο προσπαθούσε να αναλύσει τα δεδομένα, έφερνε βόλτες πάνω κάτω στη σκηνή, σαν να προετοιμαζόταν για κάποιον μονόλογο, για μια σημαντική πρόβα. Ο Ζώης τον χλεύασε, όπως του άξιζε. Ένα χειροκρότημα για τον μεγάλο πρωταγωνιστή, για τον ένα και μοναδικό μπάτσο της καρδιάς μας. Ο Ζώης διέθετε το χοντροκομμένο χιούμορ που διαθέτει κάποιος που αντέχει να αυτοαποκαλείται μπάτσος, αλλά είχε και την ετοιμότητα να δεχτεί την επίπληξη του ανωτέρου του. Ο Χάρης του ζήτησε να ερευνήσει με προσοχή όλους τους βοηθητικούς χώρους, όσο αυτός θα έριχνε μια τελευταία ματιά στο καμαρίни.

Κανείς δεν κατάφερε να εντοπίσει κάτι που να παραπέμπει σε ληστεία. Το πορτοφόλι ήταν ανέγγιχτο, με αρκετά χρήματα και κάρτες. Ομοίως, κάποια χαρτονομίσματα που υπήρχαν πάνω στο μεγάλο ξύλινο τραπέζι, ακριβώς μπροστά από τον ραγισμένο καθρέφτη, καθώς και το κινητό τηλέφωνο του σκηνοθέτη δεν είχαν απασχολήσει τον δολοφόνο. Έξω από το καμαρίни όλα ήταν τακτοποιημένα, αλλά και μέσα δεν υπήρχαν σημάδια βίαιης πάλης. Ο Άρις Δόξας δεν πρόβαλε ιδιαίτερη αντίσταση είτε επειδή αιφνιδιάστηκε είτε επειδή ο αντίπαλός του ήταν πολύ πιο δυνατός και κατάφερε να τον εξουδετερώσει με λίγες κινήσεις. Ίσως, δυο τρεις σπρωξιές να ήταν αρκετές για να τον ρίξει κάτω. Όσο για το κακό χάλι στο οποίο ήταν το κεφάλι του είχε χρησιμοποιηθεί

με βεβαιότητα κάποιο βαρύ αντικείμενο το οποίο, επί του παρόντος, παρέμενε εξαφανισμένο. Ο Χάρης δεν κατάφερε να εντοπίσει στο καμαρίνι κάτι που θα μπορούσε να έχει χρησιμοποιηθεί για το χτύπημα. Ωστόσο, ήταν σίγουρο ότι τέτοια ζημιιά στο κρανίο δεν μπορούσε να προκληθεί με γυμνά χέρια ούτε καν με σιδερογροθιά. Χρειαζόταν κάτι πιο βαρύ, ένα βάζο, ένας πυροσβεστήρας, μια βαριοπούλα ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Ίσως να το κουβάλησε μαζί του ο δολοφόνος, ειδικά γι' αυτόν τον σκοπό ή μπορεί και να βρήκε κάποιο αντικείμενο μέσα στο θέατρο τον οποίο το πήρε μαζί του φεύγοντας για να το ξεφορτωθεί κάπου εκεί γύρω. Οι συνάδελφοι του Χάρη σε λίγες ώρες θα όργωναν τη γειτονιά, τους κάδους σκουπιδιών και τα φρεάτια ερευνώντας αυτή την πιθανότητα.

Έριξε μια τελευταία ματιά στις φωτογραφίες και αναγνώρισε κάποιους από τους ηθοποιούς και τους πολιτικούς που χαμογελούσαν δίπλα στον σκηνοθέτη. Ήταν σίγουρος πως σε λίγες ώρες τα Μέσα θα άρχιζαν να ασχολούνται με την υπόθεση και πως για μια ακόμη φορά το τμήμα του θα καλούνταν να δώσει απαντήσεις εδώ και τώρα, απαντήσεις που διαισθανόταν ότι θα ήταν δύσκολο να βρεθούν άμεσα.

Όλα θα ήταν ίσως πιο απλά αν δεν υπήρχε το μήνυμα στην εφημερίδα. Η περίπτωση αυτού που ο Χάρης αποκαλούσε τυχαίος φόνος, μάλλον έπρεπε να αποκλειστεί για δυο λόγους: πρώτον, η επανάληψη της λέξης *κάθαρμο* δήλωνε κάποιον ή κάποια που μισούσε το θύμα και που γι' αυτόν τον λόγο σχεδίασε κι εκτέλεσε τη δολοφονία και δεύτερον, τα άγρια χτυπήματα στο κρανίο δήλωναν, πέρα απ' όλα τα άλλα, τη

βούληση του θύτη να βεβαιωθεί ότι το θύμα του ήταν νεκρό, ότι το χτύπημα ήταν συντριπτικό. Η λέξη συντριβή χόρεψε για λίγη ώρα μέσα στο κεφάλι του κι έπιασε τον εαυτό του να την επαναλαμβάνει, καθώς ερευνούσε εξονυχιστικά τα συρτάρια του ξύλινου τραπεζιού. Ναι, ο δολοφόνος ήθελε να συντρίψει το θύμα του, το κάθαρμα έπρεπε να διαλυθεί. Αυτός ο συλλογισμός θα άνοιγε την πόρτα στο πρώτο σενάριο που έπρεπε να διερευνηθεί, αυτό του φόνου εκ προμελέτης.

Το κακό ήταν ότι τα Μέσα είχαν ήδη ειδοποιηθεί. Ο δολοφόνος φρόντισε να τα εμπλέξει από την πρώτη στιγμή. Αυτό σήμαινε ότι ήθελε η υπόθεση να πάρει διαστάσεις, να γίνει θέμα δημόσιας συζήτησης περισσότερο απ' όσο θα γινόταν ούτως ή άλλως, δεδομένου ότι ο Άρις Δόξας ήταν γνωστός, ακόμη και σε ανθρώπους που δεν ασχολούνταν με το θέατρο, όπως ήταν ο Χάρης, ήταν αυτό που λέμε ένα δημόσιο πρόσωπο, μια φιγούρα που οι περισσότεροι θα αναγνώριζαν, ακόμη κι αν αγνοούσαν ακριβώς ποια ήταν η δουλειά του. Ήταν φανερό ότι ο δολοφόνος ήθελε να κεντρίσει το ενδιαφέρον των δημοσιογράφων ώστε να σκαλίσουν το παρελθόν του σκηνοθέτη και να το δημοσιοποιήσουν, να βρουν τους πιθανούς εχθρούς του, να ερευνήσουν κάθε κίνηση που θα μπορούσε να είχε εξοργίσει τον δολοφόνο του.

Ήταν σίγουρο ότι από την επομένη στο γραφείο θα χρειαζόταν να βουλιαξουν σε τόνους άχρηστης πληροφορίας για τα έργα και τις ημέρες του Άρι Δόξα, τις σχέσεις του με συναδέλφους, την οικογένεια, τους φίλους, τις ερωμένες, τους θεατρανθρώπους, τους θαυμαστές και τους ορκισμένους αντιπάλους του. Η ελπίδα ότι το κινητό ή κάποια άλλη

επικοινωνία θα αποκάλυπτε την ταυτότητα του θύτη εξα-
νεμιζόταν από τη βεβαιότητα ότι ο δολοφόνος δεν θα έκανε
το λάθος να επικοινωνήσει με την εφημερίδα αν υπήρχε
κάτι σχετικό στις κλήσεις του. Όχι, ο δολοφόνος είχε τη
βεβαιότητα ότι η αστυνομία δεν ήταν σε θέση να φτάσει με
ευκολία στην πόρτα του. Ήταν πιθανότατα σίγουρος ότι
δεν επρόκειτο να αποκαλυφθεί η ταυτότητά του και ήθελε
απλά να βγάλει στη φόρα το παρελθόν του σκηνοθέτη.
Αυτό σήμαινε ότι θα είχε πάρει τα μέτρα του, εκτός κι αν
επρόκειτο για κάποιον ηλίθιο. Οι πιθανότητες, όμως, να
συμβαίνει κάτι τέτοιο ήταν μικρές.

Ο Χάρης ξεφύλλισε τα λογιστικά βιβλία της εταιρείας
Δόξα ΟΕ που προφανώς το θύμα τα κρατούσε καθ' υπόδειξη
του λογιστή του. Τα εντόπισε σε μια βιβλιοθήκη, ακριβώς
στο πλάι της εισόδου που οδηγούσε από τον διάδρομο της
σκηνής στο καμαρίνι. Τα λογιστικά της εταιρείας θα έπρεπε
να διερευνηθούν λεπτομερώς. Είχε άραγε οικονομικά προ-
βλήματα το θύμα, όπως συμβαίνει με τους περισσότερους
θεατρικούς παραγωγούς; Θα μπορούσε η αιτία του φόνου να
είναι οικονομική και ο φονιάς να είναι κάποιος στον οποίο
χρωστούσε; Η αγριότητα των χτυπημάτων και το τηλε-
φώνημα υποδήλωνε ότι κάτι τέτοιο δεν ήταν πολύ πιθανό,
αλλά γνώριζε πολύ καλά ότι με το που άρχιζε η διερεύνηση
μιας υπόθεσης δεν έπρεπε να αποκλειστεί κανένα σενάριο,
ακόμη κι αν φάνταζε ελάχιστα πιθανό. Τα χρέη, ειδικά τα
τελευταία χρόνια, που το χρήμα κυκλοφορούσε στη χώρα
με το σταγονόμετρο, δημιουργούσαν ιδιαίτερα πρόσφορο
έδαφος για διενέξεις και διεκδικήσεις μέχρι θανάτου, όπως

συμβαίνει, για παράδειγμα, ανάμεσα σε δυο ζώα, ανάμεσα σε δυο πεινασμένους λύκους που διεκδικούν όχι ένα ολόκληρο πτώμα, αυτή η περίοδος της ευφορίας είχε παρέλθει ανεπιστρεπті, αλλά ένα μικρό κομμάτι του πτώματος, αυτό που έχει απομείνει και τους αναλογεί, μια παλάμη ας πούμε. Τότε οι λύκοι μπορεί να παλέψουν μέχρι τελικής πτώσεως. Ήταν άραγε αυτή η περίπτωση; Ήταν ο Άρις Δόξας ένας πεινασμένος λύκος που προσπαθούσε να ξεγελάσει έναν άλλον λύκο;

«Θα μας πάρει ώρες να τελειώσουμε εδώ», είπε ο Ζώης όταν τον φώναξε ο Χάρης. «Ο χώρος είναι μεγάλος».

«Εκτός συγκλονιστικού απροόπτου όλα όσα χρειαζόμαστε βρίσκονται εδώ, στο καμαρίνι», του απάντησε ο Χάρης, «ίσως και στην είσοδο».

«Νωρίς το πρωί, θα επικοινωνήσω με τον ανακριτή για να στείλει αίτημα συγκέντρωσης του υλικού από τις κάμερες της περιοχής και από την εταιρεία κινητής τηλεφωνίας. Θα πάρει μερικές μέρες. Δεν βλέπω πουθενά κάποιον υπολογιστή. Θα χρειαστεί να ερευνήσουμε το διαμέρισμά του. Θα φροντίσω να βγει ένταλμα. Έχει τοποθετηθεί ήδη φρουρός στην είσοδο».

«Πού είναι;» αναρωτήθηκε ο Χάρης.

«Στο ρετιρέ της πολυκατοικίας από πάνω. Πρέπει να είχε φοβερή θέα το κάθαρμα», σχολίασε γελώντας ο Ζώης.

«Θα περάσω ξανά το πρωί, όταν θα μπορούμε να μπούμε στο διαμέρισμα. Αναλαμβάνεις στο εξής. Καμία επαφή με δημοσιογράφους και λοιπούς».

«Ο τύπος που περιμένει έξω;»

«Ποιος;» αναρωτήθηκε ο Χάρης.

«Έφτασε πριν από εμάς. Ο δημοσιογράφος της *Επικαιρότητας* που μας κάλεσε. Ένας πιτσιρικάς είναι. Στέκεται στην είσοδο».

«Θα του μιλήσω εγώ», είπε ο Χάρης, «δεν χρειάζεται να ασχοληθείς μ' αυτό. Πρόσεξε μόνο να μη χάσουμε κάποιο στοιχείο».

Δεν ήταν λίγες οι φορές που στοιχεία καταστρέφονταν είτε από αδεξιότητα είτε από έλλειψη επαγγελματισμού και αδιαφορία. Παλιότερα αυτό ήταν ο κανόνας και ο Χάρης θυμόταν υποθέσεις που, αν ήταν λίγο πιο προσεκτικοί από την αρχή, δεν θα είχε χρειαστεί να τους βγει η πίστη. Τα τελευταία χρόνια τα πράγματα είχαν βελτιωθεί κάπως, αλλά υπήρχε πάντα η πιθανότητα να ξεφύγει κάτι σημαντικό. Ήταν βέβαιος, όμως, ότι ο Ζώης θα έκανε τη δουλειά του όπως έπρεπε, διότι παρά το κακό του χιούμορ και την έλλειψη ευαισθησίας, ήταν ένας ευσυνείδητος αστυνομικός, λεπτολόγος, υπομονετικός, με εξαιρετικές ικανότητες στη συγκέντρωση στοιχείων.

«Ευτυχώς, πάντως, που δεν μπορεί πια να δει τη μούρη του στον καθρέφτη. Αν έβλεπε τη φάτσα του σ' αυτή την κατάσταση, μπορεί να πάθαινε έμφραγμα και να ξαναπέθαινε», σχολίασε αντί αποχαιρετισμού, επιστρατεύοντας για μια ακόμη φορά το αμίμητο χιούμορ του.

Ο Χάρης δεν απάντησε. Τι μπορούσε να πει, άλλωστε; Ακούς εκεί, να ξαναπέθαινε. Ποιος μπορούσε να χρησιμοποιεί τη λέξη ξαναπεθαίνω; Ένα νιαούρισμα έφτασε στ' αυτιά του, καθώς έβγαινε στην αυλή. Ίσως μόνο οι γάτες

που είναι εφτάψυχες, ίσως αυτές να μπορούν να πουν ξέρεις, φιλενάδα, προχτές που ξαναπέθανα πέφτοντας από τον τρίτο όροφο, κατάφερα να σηκωθώ και να περπατήσω, μόνο με ένα σπασμένο πλευρό. Ίσως οι γάτες να το χρησιμοποιούν μεταξύ τους, αλλά ένας αστυνομικός πώς μπορεί να λείει ένα τέτοιο αστείο; Ίσως έφταιγε η παρέα με τον ανέκφραστο Χρηστίδη που του έδινε θάρρος για τέτοια σχόλια. Ο ιατροδικαστής δεν είχε φτάσει ακόμη, αλλά ο Χάρης δεν θα τον περίμενε. Ήταν προφανές για τον ίδιο τι είχε συμβεί. Η έκθεση θα χρησίμευε μόνο ως επιβεβαίωση και θα έδινε ίσως την ακριβή ώρα θανάτου, αλλά η πρώτη έκθεση δεν θα ήταν έτοιμη πριν από το επόμενο μεσημέρι.

Συστήθηκε στον δημοσιογράφο βιαστικά απλώνοντας το χέρι του. Πρόσεξε ότι ο νεαρός έτρεμε.

«Καλύτερα να πας σπίτι», τον συμβούλευσε ο Χάρης, «δεν έχεις τίποτα να περιμένεις εδώ. Αύριο, να περάσεις από την Ασφάλεια να δώσεις κατάθεση. Νωρίς. Να έχεις την ταυτότητά σου μαζί». Στους νέους πρέπει να υπενθυμίζεις τα προφανή, σκέφτηκε ο Χάρης, καθώς τον έβλεπε να τρέμει.

«Είναι νεκρός, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο νεαρός προσπαθώντας να κάνει τη δουλειά του, έστω και τελευταία στιγμή.

«Ναι, είναι νεκρός», επιβεβαίωσε ο Χάρης που προσπάθησε να δει τις λεπτομέρειες του προσώπου του στο μπλε φως των φάρων που αναβόσβηναν. Κάποιοι γείτονες κρέμονταν στα μπαλκόνια, παρά το κρύο. Η φιλήσυχη γειτονιά απόψε θα έμενε ξάγρυπνη. Οι περισσότεροι θα βρίσκονταν για πρώτη και τελευταία φορά αντιμέτωποι με το σκηηνικό μιας δολοφονίας, ενός φόνου που έγινε κάτω από τα πόδια

τους, κάτω από τη μύτη τους. Δεν το συγχωρείς εύκολα στον εαυτό σου να μην έχεις πάρει είδηση τίποτα.

Οι περισσότεροι θα ανέσυραν ένα σωρό λεπτομέρειες από το παρελθόν, από την τελευταία βδομάδα, από τις τελευταίες ώρες. Πότε τον είδαν, αν μίλησαν, αν τους κοίταξε κάπως, αν τους φαινόταν προβληματισμένος, αν υπήρχε κάτι τέλος πάντων που προμήνυε αυτό που συνέβη. Και θα κουβέντιαζαν με τις ώρες μεταξύ τους, κάπως συνωμοτικά, για να μην τους ακούσουν οι τοίχοι που έχουν αυτιά. Κάποιοι θα συνεργάζονταν με την αστυνομία, κάποιοι άλλοι όχι. Τα τελευταία χρόνια οι μπάτσοι ήταν όλοι γουρούνια στα μάτια των κατοίκων της πόλης. Τα γουρούνια που έδερναν τους διαδηλωτές στις πλατείες και φλόμωναν με χημικά το κέντρο.

Ο δημοσιογράφος της συνεργατικής εφημερίδας μπορεί να είχε κι αυτός την ίδια άποψη ή μήπως όχι; Μήπως αυτός μπορούσε να δείξει μεγαλύτερη κατανόηση, δεδομένου ότι κι αυτόν τον αποκαλούσαν αλήτη και πουλημένο; Θα μπορούσαν άραγε αυτοί οι δυο να γίνουν σύμμαχοι, μόνο και μόνο επειδή βάλλονταν εξίσου στον κοινωνικό πόλεμο που είχε ξεσπάσει στη χώρα; Ο Χάρης θέλησε να διερευνήσει αυτή την πιθανότητα.

«Κοίτα, θέλω να συνεργαστούμε», είπε, «θα σου δώσω όλα τα στοιχεία που σου χρειάζονται για να έχεις ένα καλό ρεπορτάζ αύριο πρωί πρωί. Μπορείς να με καλέσεις. Αυτό είναι το νούμερό μου».

«Γιατί θα μιλήσεις σε μένα;» ρώτησε ο δημοσιογράφος, αντιμέτωπος με το ενδεχόμενο να πρέπει να ανταγωνιστεί τα

μεγάλα Μέσα. Υπήρχε άραγε καμία πιθανότητα να συμβεί αυτό; Είχε κάποια ελπίδα να βγει μπροστά;

«Γιατί εσένα επέλεξε ο δολοφόνος και με σένα θα ξαναμιλήσει αν χρειαστεί».

«Με επέλεξε;»

«Προφανώς. Τι δεν καταλαβαίνεις, σπέρτο μου; Πήγαινε σπίτι και ξεκουράσου. Αύριο θα είναι μια μεγάλη μέρα για σένα και πρέπει να έχεις καθαρό μυαλό». Ο Χάρης είχε αρχίσει ήδη να αμφιβάλλει για τις ικανότητες του πιτσιρικά, αλλά θα του έδινε μια ευκαιρία. Είχε την ηλικία του γιου του και το πρόσωπό του ήταν καθαρό.

«Εντάξει», απάντησε διστακτικά ο νεαρός.

«Πώς είπαμε τ' όνομά σου;»

«Δημήτρης. Δημήτρης Πάσχος».

«Εντάξει κ. Πάσχε. Μου είπαν ότι η φωνή ήταν γυναικεία. Είσαι βέβαιος;»

«Ναι, ήταν γυναικεία... Εκτός κι αν είχε αλλοιωθεί τόσο πολύ που δεν θα μπορούσα να το καταλάβω».

«Και είπε πηγαίντε στην τάδε οδό να βρείτε το πτώμα του τάδε που ήταν ένα κάθαρμα; Κι επανέλαβε τη λέξη κάθαρμα τρεις φορές;»

«Ναι», επιβεβαίωσε ο Πάσχος. Για τον Χάρη ο πιτσιρικάς είχε γίνει ήδη ο Πάσχος. Αποκαλούσε όλους τους άντρες πάντα με το επίθετό τους και τις γυναίκες με το μικρό τους. Γι' αυτόν οι συνεργάτες του ήταν ο Ζώης και όχι ο Γιάννης, ο Χρηστίδης και όχι ο Ηρακλής, ενώ η συνεργάτιδά του ήταν πάντα η Λίνα και ποτέ η Λιάρου. Η Λίνα τον είχε κατηγορήσει στο παρελθόν για σεξισμό εξαιτίας αυτής της

διάκρισης, παρόλο που προτιμούσε να την αποκαλεί με το μικρό της και όχι με το επίθετό της.

«Και δεν είπε τίποτ' άλλο;»

«Όχι», έκλεισε μονολεκτικά την κουβέντα ο Πάσχος που εξακολουθούσε να τουρτουρίζει. «Θα χιονίσει», είπε ο Χάρης, «πήγαινε σπίτι και τα λέμε αύριο το πρωί».

«Εντάξει», συμφώνησε ανακουφισμένος ο Πάσχος με τα μάτια του να γυαλίζουν, μπροστά στην προοπτική μιας μεγάλης δημοσιογραφικής επιτυχίας.

Λίγη ελπίδα χρειάζονται τα νέα παιδιά κι αμέσως βγάζουν φτερά, σκέφτηκε ο Χάρης, ενώ άκουσε πάλι το νιαούρισμα της ίδιας γάτας. Ακούς εκεί, να ξαναπεθάνει... Του ήρθε στο μυαλό η εικόνα του σκηνοθέτη να σηκώνεται όρθιος, με τη διαλυμένη μούρη, και να κοιτάζεται στον καθρέφτη για να ξαναπέσει πάλι κάτω, ξαναπεθαίνοντας. Πόσο γελοίες σκέψεις ήταν αναγκασμένος να κάνει εξαιτίας του Ζώη, αντί να αναλύει και να ανασυνθέτει τα στοιχεία της υπόθεσης; Μια λανθασμένη λέξη μπορούσε να καρφωθεί στο μυαλό για μέρες και τις περισσότερες φορές ο Ζώης ήταν υπεύθυνος γι' αυτό.

Ο νεαρός δημοσιογράφος φορούσε το κράνος και τα γάντια του για να βάλει μπρος το μηχανάκι του. Ο Χάρης χαιρέτισε τους συναδέλφους του και ενημέρωσε ότι δεν χρειαζόταν αυτοκίνητο. Θα περπατούσε μέχρι το σπίτι. Έτσι, θα είχε περισσότερο χρόνο να σκεφτεί. Συνήθιζε να διανύει μεγάλες αποστάσεις με τα πόδια μέσα στην πόλη. Από τότε που σταμάτησε να γυμνάζεται συστηματικά, το περπάτημα ήταν η μόνη άσκηση που τον βοηθούσε να μη σκουριάσει

τελείως. Πολλές φορές οι καλές ιδέες του έρχονταν την ώρα που περπατούσε. Δεν ήξερε γιατί συνέβαινε αυτό. Ίσως γιατί τότε καθάριζε το μυαλό του ή γιατί έμενε για αρκετή ώρα μόνος και μπορούσε να σκεφτεί με την ησυχία του.

Καθώς έβγαине στη Συγγρού, τον χτύπησε στο πρόσωπο ένα κρύο ρεύμα αέρα. Τα αυτοκίνητα ήταν ελάχιστα και οι πεζοί άφαντοι. Σήκωσε τον γιακά του τζάκετ ανοίγοντας το βήμα του. Στο βάθος είδε να καταφθάνει το ασθενοφόρο για να μεταφέρει τον Άρι Δόξα στο νεκροτομείο. Ποιος ξέρει, την ώρα που θα τον άνοιγε ο ιατροδικαστής θα μπορούσε να ξαναπεθάνει από τον φόβο του. Ακούς εκεί, να ξαναπεθάνει. *Πώς θα συγκεντρωθώ, τώρα; αναλογίστηκε.*